

Regeringspartiets Side, hvis de skulde føle Trang til eller Interesse for at gaa med til dette, at nære Frygt for, at de Frikonservative i Fællesskab med dem ikke skulde kunne faa Flertal i Landstinget, for naar der er fremkommet et saadant Forslag, vil sikkert hele Højre i Landstinget melde sig og være en trofast og loyal Støtte, hvor skarp end Højres Opposition kan siges at have været her i dette Ting i dette Øjeblik.

Nu er det ganske vist et Spørgsmaal, om dette alligevel kan gennemføres. Thi Sagen er den, at det er et Spørgsmaal, om ikke det ærede Medlem fra Ringkøbing fremdeles har nogen Indflydelse i Partiet, og han kan vel ikke antages at være en Tilhænger af en saadan Skat. Men, se De, selv om det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans nærmeste Meningsfæller i Ministeriet ikke i dette Øjeblik skulde være Tilhængere af denne Skat, saa have vi gennem hele Forsvarslovenes Historie en sørgelig Erfaring for, hvilke Udviklingsmuligheder der er indenfor dette Parti. Ideligt Dryp udhuler Stenen, som det gamle Ord siger. Og et andet gammelt Ord siger: Nød lærer nøgen Kone at spinde. Kunne vi finansielt set ikke faa andet til at bringe Balance i Statskassen end de Beparelser, der har været Tale om, og som man fra alle Sider er enig om ikke ville kunne udgøre mere end omtrent 1 Mill. Kr. eller noget lignende, og dernæst Forhøjelsen af Jernbanetaksterne, som man antageligvis ikke kan paaregne vil indbringe mere end omtrent 3 Mill. Kr. — jeg ved jo ikke, hvor meget de Herrer ville foreslaa, men jeg antager, at det vil blive det meste, man vil kunne drive det til —, saa vil det ikke paa nogen Vis bringe Balance til Veje.

Saa gaar Sagen slidelig. Den nuværende Regering fortsætter sin Tilværelse, gennemfører selvfølgelig den ordinære Finanslov til Foraaret og i øvrigt de smaa Reformere, og som der er Mulighed for at gennemføre, og som ikke koste Penge. Derefter kommer Rigsdagen sammen igen til næste Efteraar, og nu skal det til at være Alvor. Saa have Finansministeren og alle hans Venner baade indenfor og udenfor Partiet lagt deres Hoveder i Blød Sommeren over for at finde det bedst mulige Skatteobjekt, og saa har Højre, og ganske særlig ogsaa det frikonservative Højre, i dette Mellemrum overbevist Regeringspartiet om, at en ny Omdrejning af Indkomst- og Formueskatten ville de absolut ikke være med til, og som Konstellationen nu en Gang er i Landstinget, vide de, at saa kan det ikke føres igennem dér. Ministeriet sidder med An-

svaret, de skulle skaffe Balance til Veje, det er dem, der skulle føre Statshusholdningen videre, og saa er der ikke andet tilbage, end at de sige som saa: Vi ere jo nødte til det. Saa faa de et Paaskud, tilsvarende til det, som de havde, da de fuldstændig forlod deres oprindelige Standpunkt i Forsvarssagen og gik over til det stik modsatte. De sagde den Gang: Ulandet kræver det af os. De sagde mange Ting, de sagde: Det er uværdigt for et Folk ikke lige saavel som andre Lande at kunne stille et virkeligt Forsvar op, vise sin Offervillighed o. s. v., o. s. v. Paa samme Vis vil det sikkert gaa, naar vi til Efteraaret træde sammen paa ny og endelig skulle til at tage fat paa Arbejdet for at skabe Balance. Saa ligger Brændevinsskatten der. Den er drøftet trindt omkring i Landets Blade af alle Afskygninger pro et contra, og den værste Forskrækkelse, som fremkom i det første Øjeblik, Sagen fremsattes, har faaet Tid til at sætte sig, og de, som ikke i dette Øjeblik ere overbeviste om Brændevinsskattens Fortræffelighed, ville have faaet Tid til at indse, at Nød bryder alle Love, vi maa jo bringe Balance til Veje, og saa er der ikke andet at gøre. Da er det, siger jeg, jeg frygter for, at det skal gaa den højtærede Finansminister, ligesom det i sin Tid gik ham med Hensyn til Forsvarsspørgsmaalet, at Modstanderne, at Højre skal overvinde ham.

Det ærede Medlem fra Faaborg sagde: Skulde det være saa udemokratisk at gaa til en Spiritusskat, en Brændevinsskat? Jeg vil dertil sige: Ja, det er altid udemokratisk at paalægge en Skat, der fortrinsvis rammer de fattige. Vi vide alle, at i denne Forbindelse er det særlig Brændevinsskatten, som skal trække Læsset, det er i særlig Grad den, der skal skaffe Penge til Veje til at udfylde det Hul, som er i Statskassen. Men naar det er saaledes, hvorfor saa ikke erkende Rigtigheden af, at man uden nogen som helst Beskyldning mod Smaakaarsfolk i dette Land har Lov til at sige, at det er og bliver dog de fattige, de smaatstillede i dette Samfund, de, som ikke have Raad til at nyde anden Spiritus end Brændevin, som komme til at betale denne Skat ind i Statskassen? Og saa kan man vende og dreje det, saa meget man vil, man kan tale om den frygtelige Last at være hengiven til Spiritus. Ingen skal hellere end jeg erkende dette, men det nytter intet, for det er en lige saa stor Last hos de rige at beruse sig i Vin og finere Spirituosa. Men det taler man ikke om i denne Forbindelse. Overhovedet er det efter min Opfattelse i